

¹⁰ Про охорону навколишнього середовища : Закон України від 27 червня 1991 р. № 1264-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.

¹¹ Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення : Закон України від 24 лютого 1994 р. № 4004-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 27. – Ст. 218.

¹² Про затвердження Правил користування системами в централізованого комунального водопостачання та водовідведення в населених пунктах України : наказ Міністерства з питань житлово-комунального господарства України від 27 червня 2008 р. № 190 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0936-08>

¹³ Про Загальну цільову програму «Питна вода України» на 2011–2020 роки : Закон України від 3 березня 2005 р. № 2455-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 15. – Ст. 243.

Резюме

Верхола Ю. В. Джерела правового регулювання договору водопостачання та водовідведення.

У статті проаналізовано джерела правового регулювання договору водопостачання та водовідведення. Встановлено, що питання правового регулювання договору водопостачання та водовідведення є надзвичайно актуальним і має особливе значення для України. Виокремлено, що основним джерелом правового регулювання договору водопостачання та водовідведення є нормативно-правові акти. На підставі проведеного дослідження зроблено висновки для подальшого вдосконалення джерел правового регулювання договору водопостачання та водовідведення.

Ключові слова: договір водопостачання та водовідведення, комунальні послуги, постачання холодної та гарячої води, водопостачання, водовідведення, правове регулювання, джерело права, форма права.

Резюме

Верхола Ю. В. Источники правового регулирования договора водоснабжения и водоотведения.

В статье проанализированы источники правового регулирования договора водоснабжения и водоотведения. Установлено, что вопрос правового регулирования договора водоснабжения и водоотведения является чрезвычайно актуальным и имеет особое значение для Украины. Выделены, что основным источником правового регулирования договора водоснабжения и водоотведения являются нормативно-правовые акты. На основании проведенного исследования сделаны выводы для дальнейшего совершенствования источников правового регулирования договора водоснабжения и водоотведения.

Ключевые слова: договор водоснабжения и водоотведения, коммунальные услуги, снабжение холодной и горячей водой, водоснабжение, водоотведение, правовое регулирование, источник права, форма права.

Summary

Verkhola U. Sources of legal regulation of water supply and sewage's contracts.

The article analyzes the sources of legal regulation of water supply and sewage's contracts. It is established that the legal regulation of the contract of water supply and sewage is extremely important and is of particular importance for Ukraine. It is singled out that the main source of legal regulation of water supply and sewage's contracts are regulations. Based on the research, the conclusions were made for further improvement of legal regulation of the water supply and sewage's agreements.

Key words: water supply and sewage's agreement, utilities, cold and hot water supply, water supply, sewage, legal regulation, a source of law, the form of law.

УДК 347.754:(346.7:338.48) (477)

І. О. ДАНИЛОВА

Ірина Олександрівна Данилова, старший викладач Одеського національного морського університету

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Туризм є важливою сферою розвитку економіки, оскільки забезпечує значний внесок в економіку країни у вигляді платежів до бюджету. Він сприяє створенню нових робочих місць, здійснює важливу культурологічну функцію, позитивно впливає на навколишнє середовище. За даними Всесвітньої Туристичної Організації, темпи зростання міжнародних прибутків від туризму щороку збільшуються: у 1050 р. – 2 млрд дол.; у 1980 р. – 104 млрд дол.; у 2015 р. – 1260 млрд доларів. Доходи від туризму у ВВП багатьох країн становлять вагомий частину: Іспанії – 15,3 %, Туреччини – 10,6 %, Франції – 9,7 %, Чехії – 8,9 %. Україна також не стоїть осторонь цих процесів, хоча останніми роками показник її розвитку знизився.

Туризм – це синтетична, складна галузь та багатогранна економічна система з розгалуженою мережею зв'язків, до якої входять близько сорока суміжних сфер та галузей економіки. Тому необхідність правового регулювання та підтримки цієї галузі впливає із самої сутності функціонування туризму як однієї із сфер життєдіяльності в державі¹.

Наукових публікацій, присвячених проблемам туристичної галузі, чимало. Дослідження туризму здійснювалося як зарубіжними, так і вітчизняними науковцями. Питання правового регулювання туризму були і є предметом дослідження багатьох вітчизняних вчених, серед яких найбільш вагомими за останні кілька років є праці М. М. Гудими, І. З. Жука, Є. В. Козловського, Ю. Г. Коросташивець, В. В. Манзюка, Н. А. Опанасюка, Л. Д. Руденко, А. О. Толочко, Л. І. Шваба, Р. І. Яворського та ін.

Але активна інтеграція України у світову та регіональну економіку і правовий простір, поштовхом до розвитку цих процесів стало підписання Угоди між Україною та Європейським Союзом, обумовлює необхідність удосконалення правової регламентації цієї сфери, що актуалізує наукові дискусії з цього питання.

Метою публікації є аналіз системи правового регулювання туристичної галузі в Україні.

Необхідно виокремлювати наступні рівні правової регламентації туристичної діяльності: загальне міжнародно-правове регулювання, регіональне міжнародно-правове регулювання, національне регулювання (на цьому рівні також існує диференціація нормативних приписів).

Масив нормативних приписів та принципів, які регламентують питання туристичної діяльності, виокремлюються в галузі права та законодавства: на міжнародному рівні – у міжнародне туристичне право; на національному – в туристичне право.

Зазначається, що сформовано особливу галузь міжнародного публічного права – міжнародне туристичне (туристське) право, яке регулює питання взаємовідносин між двома і більше державами у галузі міжнародного туризму. Воно являє собою сукупність принципів і норм, що регулюють діяльність держав у сфері туризму і міжнародних подорожей з метою задоволення широкого кола культурних і духовних потреб людини, а також визначає відносини партнерства й співробітництва міжнародних і національних організацій у сфері туризму і міжнародних подорожей².

Під інструментами регулювання міжнародної туристської діяльності розуміються правові акти та офіційні документи, спрямовані на встановлення певного порядку, норм, правил, принципів і підходів у здійсненні туристської діяльності. Вони слугують цілям інформації, орієнтації, просування і реалізації на практиці заявлених і проголошених ідей, принципів, концепцій і стратегій. До них віднесено міжнародні декларації, конвенції, резолюції, угоди, протоколи, рекомендації. Основними заходами, спрямованими на координацію зусиль міжнародного співтовариства, є конференції, асамблеї, зустрічі, форуми, конгреси, семінари, що проводяться міжнародними організаціями.

До основних міжнародно-правових документів всеохоплюючого характеру за територіальною ознакою їх дії належать резолюції ООН, спеціалізованих установ системи ООН, а також міжнародних туристських організацій. Вони становлять основу уніфікації норм, що регулюють туристичну діяльність, основними з них є: Манільська декларація зі світового туризму (1980 р.); Гаазька декларація із туризму (1989 р.), Глобальний етичний кодекс туризму (1999 р.), Хартія туризму та її розділ «Кодекс туризму»; Осакська та Сеульська декларації та ін.

Важливою ланкою у системі міжнародно-правового регулювання туризму є діяльність Всесвітньої туристської організації, яка з 1975 р. набула статусу спеціалізованої установи ООН. До її складу входить 157 країн та територій, кілька асоційованих членів і понад 350 членів, що мають статус приєднаних і представляють турфірми, авіакомпанії, навчальні установи, туристичні асоціації та місцеві органи управління туризмом. Вона діє як глобальний форум з питань туристичної політики і практичне джерело туристичних нову-хау³. Україна набула членства у цій міжнародній інституції у 1997 році. Це підвищило імідж і авторитет нашої держави у туристичному співтоваристві, створило передумови для подальшого розвитку національного туризму відповідно до тенденцій світового туристичного ринку із залученням прогресивних технологій, інвестиційних пропозицій, системи професійної підготовки, наукових досліджень, передових досягнень найбільш розвинених туристичних країн світу, відкрило нові можливості налагодження взаємовигідної співпраці з державами-членами на всіх рівнях – багатосторонньому, регіональному, двосторонньому⁴.

Найбільш розвинутий механізм міжнародно-регіонального правового регулювання туристичної діяльності та захисту прав туристів як споживачів існує в Європі. Процес регіональної уніфікації правового регулювання міжнародних туристичних відносин в ЄС було розпочато у 1982 році. До найбільш вагомих документів слід віднести, наприклад, Шенгенські угоди «Про єдиний візовий туристичному просторі» (Директива ЄС 90/134 від 13 травня 1995 р.), «Кодекс спільноти з візових питань (2009 р.), Директиву від 13 червня 1990 р. «Про пакетні тури»⁵. Результатом розвитку туристичних відносин і широкого застосування глобальної мережі Інтернет було прийняття нової Директива ЄС 2013/0246 від 9 липня 2013 р., яка доповнила Директиву 1990 р., що, зокрема, у туристичні відносини внесла ряд новел, які стосуються онлайн-бронювання та визначення міри відповідальності суб'єктів, що надають таку послугу⁶. У 2015 р. розроблено нову Директиву, яка регулює сферу комплексних туристичних подорожей, що відповідає реальній ситуації на сучасному ринку подорожей, а також спрямована на задоволення потреб підприємств і споживачів в епоху цифрових технологій. Це має посилити захист прав споживачів при покупці комплексних туристських послуг або при комбінуванні окремих туристських послуг та уніфікувати для всіх учасників транскордонної торгівлі можливості на території всього ЄС. Аналіз європейського досвіду правового регулювання туристичної діяльності свідчить про необхідність об'єднання зусиль держави, наукової спільноти, практикуючих юристів щодо розробки ефективного механізму, що забезпечить координацію туристської політики на загальнодержавному та регіональному рівнях.

Національний рівень правової регламентації туристичної діяльності в Україні представлений великим масивом нормативно-правових актів, які утворюють систему правового регулювання туристичної галузі в Україні.

Останніми роками ведуться дискусії щодо виокремлення у структурі національного права нової галузі – туристичного права. Наголошується, що це – комплексна галузь права, зміст якої становлять правові норми інших галузей, за допомогою яких регулюються відносини у сфері туризму (наприклад, норми конституційного, адміністративного, цивільного, кримінального, господарського, податкового та інших галузей і підгалузей права)⁷. Висловлюється думка, що «в системі права туристичне право – це комплексний правовий інститут (підгалузь); у системі законодавства – комплексна підгалузь національного законодавства – законодавство про туристичну діяльність; у системі наукових досліджень – сукупність учень, теорій, доктрин про правове регулювання відносин у сфері туризму; серед навчальних дисциплін – міждисциплінарна навчальна дисципліна»⁸.

На нинішньому етапі правової регламентації туристичної діяльності в Україні більш аргументованою є позиція щодо розуміння туристичного права як підгалузі національного законодавства України.

Правові відносини в сфері надання туристичних послуг є комплексними за своєю суттю, в орбіту яких залучено державу, організації туристичної індустрії, туристичні фірми і туристи. Тому система джерел правового регулювання, які регламентують правове становище суб'єктів, що надають туристичні послуги та є їх споживачами, розгалужена й багатогалузева. Виокремлюються два види законодавства, що регламентує сферу туризму в Україні – загальне та спеціальне.

Спеціальне законодавство спрямоване на визначення державних цілей у сфері розвитку туризму і способів їх досягнення, на інтенсифікацію розвитку туристичної індустрії, регулювання відносин між постачальниками і користувачами туристичних послуг тощо. Основним нормативно-правовим актом у цій сфері є Закон України (далі – ЗУ) «Про туризм» (1995 р.), у редакції 2012 року⁹. Вказується на ряд істотних недоліків, які гальмують розвиток вітчизняного ринку туристичних послуг. Зокрема, про те, що, як підтвердив ретельний аналіз правозастосовної практики чинного Закону, його норми «сприяють надмірному і необґрунтованого втручання держави в підприємницьку діяльність, обмежують законні права та свободи туристичного підприємництва, порушують принцип свободи договору; штучно створюють умови для зловживання монопольним становищем на туристичному ринку України, передбачають неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісної конкуренції; становлять серйозну перешкоду на шляху розвитку малого і середнього підприємництва в туризмі й не сприяють створенню додаткових робочих місць»¹⁰.

Загальне законодавство становлять: Конституція України, ЦК України, ГК України, ЗУ «Про захист прав споживачів», «Про рекламу», «Про курорти», «Про транспорт», «Про ліцензування видів господарської діяльності» та багато ін.

У більшості країн туризм потребує цивільно-правового регулювання, тобто системи нормативно-правових актів, що регламентують правове становище осіб, які здійснюють туристичну діяльність, а також порядок її організації. У цивільно-правових відносинах беруть участь туроператори, турагенти, перевізники, готелі, ресторани, екскурсійні бюро, культурно-розважальні заклади, а також туристи. У процесі створення, надання та споживання туристичних послуг усі правовідносини повинні оформлюватися юридично, тобто спеціальними цивільно-правовими договорами¹¹.

У ст. 20 ЗУ «Про туризм» зазначено, що туристичне обслуговування здійснюється на договірній основі, коли одна сторона (туроператор, який укладає договір безпосередньо або через турагента) зобов'язується надати за замовленням іншої сторони (туриста) комплекс туристичних послуг (туристичний продукт), а турист зобов'язується оплатити його.

Діяльність туроператорів здійснюється на підставі ліцензій (ЗУ «Про ліцензування видів господарської діяльності», постанова КМУ «Про затвердження ліцензійних умов провадження туроператорської діяльності»).

Договори у сфері туристичних відносин поділяють на: договори, спрямовані на безпосереднє надання туристичних послуг кінцевому споживачу (вони укладаються між туроператором і туристом або між туроператором (за посередництвом турагента) і туристом, сторонами яких є туроператор – турист); посередницькі договори між туроператором і турагентом, спрямовані на розповсюдження та донесення до відома про наявність та можливість надання відповідних туристичних послуг, сторонами яких виступають туроператор та турагент. Встановлено, що практика функціонування туризму та туристичних послуг, пройшовши апробацію часом, довела найбільш дієвий спосіб функціонування ринку за схемою туроператор–турагент–турист, де туроператор є замовником послуг у третіх осіб, турагент виступає посередником з реалізації туристичних послуг і безпосередньо укладає договори з туристом від імені туроператора¹².

У сучасних умовах великого значення в системі правового регулювання туристичної галузі в Україні набуває локальний (регіональний) рівень. Якщо звернутися до нормативного закріплення дефініції «регіон», то в Законі України «Про стимулювання розвитку регіонів» під поняттям регіону розуміють територію конкретної області, наприклад Одеської. Отже, розвиток регіонального туризму необхідно характеризувати як розвиток туризму в рамках певної області.

Приватизація основних об'єктів інфраструктури туризму (транспорт, громадське харчування, готелі), недостатнє фінансування муніципальних туристичних об'єктів вимагає серйозної уваги з боку влади на місцях. Від якості міського середовища – освітленості й чистоти вулиць, розвитку комунальної інфраструктури, розвитку місцевої (включаючи сувенірну) промисловості, залежить привабливість регіону та міста для туристів. Усі ці питання належать до компетенції місцевого самоврядування, внаслідок чого цей рівень публічної влади стає сьогодні найважливішим при реалізації державної політики щодо розвитку туризму. У сучасних умовах децентралізації влади і реалізації Стратегії реформ – 2020 особливо важливим для успіш-

ного соціально-економічного розвитку регіонів стає активне використання інвестиційного потенціалу територій, пошук власних ресурсів і регіональних ресурсів для зростання.

Для Одеської області одним із найперспективніших напрямів є розвиток туристичної галузі. Так, за даними Державної служби статистики України¹³, Одеська область, після Києва, найбільше представлена кількістю суб'єктів туристичної діяльності. З усіх областей України тільки в Одеській області в 2015 р. порівняно з 2014 р. збільшилася кількість фізичних осіб-підприємців – суб'єктів туристичної діяльності – з 71 до 81. Це свідчить про великий туристичний потенціал Одеського регіону і зобов'язує владу на місцевому рівні розвивати цю галузь економіки як одну з системоутворюючих і містоутворюючих для регіону. Влада на місцях має здійснювати нормативно-правову підтримку успішного розвитку туризму.

Згідно з даним Одеської обласної ради¹⁴ можна виділити наступні регіональні цільові та комплексні програми Одеської області, що мають відношення до розвитку туризму: Програма зайнятості населення Одеської області на період до 2017 р., Програма оздоровлення та відпочинку дітей в Одеській області на період 2014–2017 рр., Програма залучення зовнішніх ресурсів та розвитку міжнародної діяльності Одеської області на 2014–2016 рр., Обласна комплексна програма «Культура Одещини – 2014–2016 рр.», Обласна програма розвитку фізичної культури і спорту в Одеській області на 2014–2017 роки.

Що стосується розробки регіональної обласної програми розвитку туризму в Одеській області, то попередня програма вже не є чинною, а нова поки не розроблена, хоча багато регіонів України, для яких туризм – одна з провідних галузей, такі програми вже розробили і їх реалізують. (Наприклад, у Львівській області, Івано-Франківській області, Херсонській області та ін.). Нормативно-правова неврегульованість негативно впливає на залучення іноземних інвесторів на туристичний ринок Одещини. Справа в тому, що міжнародні організації пропонують цікаві напрями співпраці і фінансування. Наприклад, у рамках операційної програми прикордонного співробітництва Україна – Румунія скоро буде оголошено конкурс на прийом заявок, у тому числі і з розвитку зеленого туризму. Але в охочих взяти участь в цьому проекті від Одеської області виникнуть труднощі, оскільки в заявці на реалізацію проекту треба обов'язково послатися на прийняті в регіоні документи, що підтверджують важливість розвитку туризму як стратегічного напрямку. Крім того, проекти в рамках згаданої співпраці підтримуються тільки на умовах співфінансування, що знову-таки вимагає прийняття програми розвитку курортів і туризму в регіоні.

З метою удосконалення правової регламентації туристичної діяльності Одеською міською радою було прийнято Програму розвитку туризму в м. Одесі на 2016–2020 рр. Вона ділиться на два етапи: I етап – 2016–2017 рр.; II етап – 2018–2020 рр. Її основна мета – збільшення туристичного потоку, підвищення конкурентоспроможності міста у сфері туризму, забезпечення широких можливостей і комфортних умов для туристів та гостей міста, сприяння виходу міста не тільки на національний, а й на міжнародний ринок, розвиток інноваційних програм, збільшення кількості робочих місць і збереження й раціональне використання історико-культурної спадщини та природного потенціалу міста. Фінансування заходів Програми здійснюється в межах коштів, передбачених бюджетом м. Одеси на зазначені цілі на відповідний рік. Орієнтовні обсяги фінансування Програми становлять 19 375,0 тис. грн, у тому числі за рахунок коштів бюджету м. Одеси – 19 375,0 тис. грн.

Не втрачають актуальності пропозиції щодо доцільності створення спеціальних економічних зон на території найбільш привабливих з точки зору розвитку туризму територій. Зазначається, що при усій сучасній непопулярності створення спеціальних економічних зон, що у такому напрямі має визначитися статус таких міст, як Одеса, Бердянськ, Скадовськ та інших рекреаційно-туристичних міст із своєю достатньо розвинутою спеціалізованою інфраструктурою. Подальше нехтування їх природною та соціальною здатністю виконувати рекреаційно-туристичні функції є прорахунком, що обертається значними фінансовими, матеріальними, оздоровчими, виховними та працевлаштувальними втратами для країни¹⁵.

У результаті проведеного дослідження можна зробити наступні **висновки**. Україна має високий туристичний потенціал, який тільки почав розкриватися. Найважливішим завданням державної політики є оптимізація його використання, що забезпечить повноцінний розвиток туристичної сфери, яка, у свою чергу, суттєво вплине на такі сектори економіки, як транспорт, торгівлю, зв'язок, будівництво, сільське господарство, виробництво товарів широкого споживання тощо. Необхідно вибудувати єдиний національний механізм, що забезпечить координацію туристської політики на загальнодержавному та регіональному рівнях. Розв'язання цього завдання пов'язане з удосконаленням правової регламентації туристичної діяльності. Сфера туризму – це складний міжгалузевий комплекс. У зв'язку з цим правова регламентація цієї сфери базується на системі нормативних приписів, які включають норми конституційного, адміністративного, цивільного, кримінального, господарського, податкового та інших галузей і підгалузей права. Норми національного законодавства, що регламентують туристичну галузь, тісно переплітаються з міжнародними нормами загального та регіонального характеру. Інтеграція України у світовий та європейський економічний і правовий простір потребує найскорішої адаптації національного законодавства до відповідних стандартів у сфері туризму та імплементації значної кількості нормативно-правових актів у цій сфері.

¹ Матвієнко А. Державно-правове регулювання туристичної галузі в Україні: історичний аспект А. Матвієнко // Юридика України. – 2014. – № 2. – С. 22.

² Рагимов Т. С. Международно-правовое регулирование туризма / Т. С. Рагимов // Журнал зарубежного законодательства и сравнительного правоведения. – 2010. – № 2. – С. 109.

³ Всемирная туристская организация (World Tourism organization – WTO) / Офіційний веб-сайт : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://4mat3.io.ua/>

⁴ Саржан С. Е. Всесвітня організація з туризму і Україна / С. Е. Саржан : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/9_NND_2012/Istoria/I_105248.doc.htm

⁵ Директива Европейского Парламента и Совета о «пакетных турах и организованных туристических услуг» от 9 июля 2013 г. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/justice/consumer-marketing/files/com_2013_512_en.pdf

⁶ Директива Европейского Парламента и Совета о «пакетных турах и организованных туристических услуг» от 9 июля 2013 г. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ec.europa.eu/justice/consumer-marketing/files/com_2013_512_en.pdf

⁷ Опанасюк Н. А. Туристичне право в національній правовій системі / Н. А. Опанасюк : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/opanasjuk.htm

⁸ Правовое обеспечение туризма : учеб. / под общ. ред. Е. Л. Писаревского. – М. : Федеральное агентство по туризму, 2014. – С. 8.

⁹ Про туризм : Закон України від 15 вересня 1995 р. № 324/95-ВР // ВВР України. – 1995. – № 31. – Ст. 241. – Из змінами і доповненнями станом на 01.02.2017 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/>

¹⁰ Сучасний стан законодавчого забезпечення туризму в Україні: проблеми та шляхи вирішення : звернення учасників Всеукраїнських громадських слухань / Туристична Асоціація України : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.tourism.gov.ua/publ.aspx?id=322>

¹¹ Козловський Є. В. Правове регулювання туристичної діяльності : навч. посіб. / Є. В. Козловський. – К. : Центр учбової літ., 2015. – С. 177–178.

¹² Яворський Р. І. Договір про надання туристичних послуг : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 / Роман Іванович Яворський. – Л., 2015. – С. 37.

¹³ Туристична діяльність в Україні у 2014 році. Статистичний бюлетень. – К., 2015. – 76 с.; Туристична діяльність в Україні у 2015 році. Статистичний бюлетень. – К., 2016. – 76 с.

¹⁴ Перелік діючих регіональних цільових та комплексних програм Одеської області (за станом на 1 квітня 2016 р.) / Офіційний веб-портал Одеської обласної ради : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://oblrada.odessa.gov.ua/odeska-oblast/strategichni-ta-programni-dokumenty-oblasti/perelik-diyuchyh-regionalnyh-tsilovyh-ta-kompleksnyh-program-odeskoyi-oblasti/>

¹⁵ Каракаш І. І. Туристичне законодавство України: сучасний стан і перспективи розвитку / І. І. Каракаш // Актуальні проблеми держави і права : зб. наук. пр. / ОНЮА. – Одеса, 2008. – Вип. 37. – С. 172–173.

Резюме

Данилова І. О. Правове регулювання туристичної діяльності в Україні.

Стаття присвячена аналізу системи правового регулювання туристичної галузі в Україні. Запропоновано виокремлювати наступні рівні правової регламентації туристичної діяльності: загальне міжнародно-правове регулювання, регіональне міжнародно-правове регулювання, національне регулювання (на цьому рівні також існує диференціація нормативних приписів). Вказано на багатоаспектність, комплексність правової регламентації цієї сфери, що базується на системі нормативних приписів, які включають норми конституційного, адміністративного, цивільного, кримінального, господарського, податкового та інших галузей і підгалузей права. Звертається увага на важливість локального (регіонального) рівня правової регламентації туристичної діяльності в Україні. Зазначено, що інтеграція нашої країни у світовий та європейський економічний і правовий простір потребує найскорішої адаптації національного законодавства до відповідних стандартів у сфері туризму та імплементації значної кількості нормативно-правових актів у цій сфері.

Ключові слова: правове регулювання, туристична діяльність, туризм, туристична послуга, туристичне законодавство України.

Резюме

Данилова І. А. Правовое регулирование туристической деятельности в Украине.

Статья посвящена анализу системы правового регулирования туристической отрасли в Украине. Предложено выделять следующие уровни правовой регламентации туристической деятельности: общее международно-правовое регулирование, региональное международно-правовое регулирование, национальное регулирование (на этом уровне также существует дифференциация нормативных предписаний). Указано на многоаспектность, комплексность правовой регламентации этой сферы, основанной на системе нормативных предписаний, которые включают нормы конституционного, административного, гражданского, уголовного, хозяйственного, налогового и других отраслей и подотраслей права. Акцентировано внимание на важности локального (регионального) уровня правовой регламентации туристической деятельности в Украине. Отмечено, что интеграция нашей страны в мировое и европейское экономическое и правовое пространство требует скорейшей адаптации национального законодательства к соответствующим стандартам в сфере туризма и имплементации значительного количества нормативно-правовых актов в этой сфере.

Ключевые слова: правовое регулирование, туристическая деятельность, туризм, туристическое законодательство Украины.

Summary

Danilova I. Legal regulation of tourism in Ukraine.

The article is devoted to the analysis of the legal regulation of the tourism industry in Ukraine. It is proposed to distinguish the following levels of legal regulation of tourism activities: general international legal regulation, regional international legal regulation, national regulation (at this level, there is also a differentiation of regulatory requirements). It points to the multidimensionality, complexity of the legal regulation of this sphere, based on the system of normative prescriptions, which include the norms of the constitutional, administrative, civil, criminal, economic, tax and other branches and sub-sectors of law. Attention is focused on the importance of local (regional) level of legal regulation of tourism in Ukraine. It is noted that the integration of Ukraine into the world and European economic and legal space requires the rapid adaptation of national legislation to the relevant standards in the field of tourism and the implementation of a significant number of regulatory and legal acts in this area.

Key words: legal regulation, tourist activity, tourism, tourist legislation of Ukraine.